

זו ראוי שתחול עלי' קדושת מעשר, אבל הקדושה גופא שחלה עלי' ע"י קריאת שם עשירי היא (לא שמתפשטת בה הקדושה דעשירי (כדעת ר"י), אלא שקריאת שם עשירי פועלת בה) קדושה עצמית].

ולכך כשמביא בגמרא שרבי אמר לר"ש ברי' שקראו לר"מ "אחרים", מביא גם את הענין שבקשר אליו אמר לו זאת - כי בהלכה זו באה לידי ביטוי שיטתו של ר"מ שאיכות עדיפא, והרי זהו הטעם מה "דאסיקו לר"מ אחרים", כנ"ל. ולכן גם לאחר שאמר רבי שאינו מזכיר שמו של ר"מ מטעם שהוא מן "בני אדם שבקשו לעקור כבודך וכבוד בית אביך" ור"ש ענה לו שאעפ"כ יש להזכיר את שמו, כופל עוה"פ הענין ד"אילו הי' תמורה לא הי' קרב" - בא לרמז, כי אעפ"י שבהסברה אשר בהלכה זו דאילו הי' כו' (דאיכות עיקר כו') אפשר לעקור כבודך וכבוד בית אביך, בכ"ז מזכיר שם בעל המימרא משום טעמו של ר"ש, ולאידך גיסא מראה שמפני כבוד בית אב כו' מוכרח לשנות ולומר "אמרו משום ר"מ", ולא "ר"מ אומר", כי בהסברה שב"אילו הי' מורה לא הי' קרב" ביקשו לעקור כבוד בית אביו.

ועפ"ז נחא בפשטות מה שבמקומות רבים במשנה נאמר "דברי ר"מ", אף ד"אסיקו לר"מ אחרים" - כי רק באותן המשניות בהן דברי ר"מ תלויין בשיטתו הכללית דאיכות עדיפא ונאמרו לאחר עובדא הנ"ל נאמר "אחרים אומרים", משא"כ בשאר המשניות מזכירים את ר"מ בשמו עכ"ד ודפח"ח.

שר"מ "עוקר הרי הרים וטוחנן זב"ז", ולכן כינו לר"מ בשם המורה יותר על גודל חריפותו - סוג מיוחד.

- ז -

עפ"ז יש לבאר סברת ר"מ בדין תמורה - ובזה יובן ג"כ הטעם שמוכח כאן (בנוגע להשקו"ט דרבי ור"ש ברי' איך לקרוא לר"מ) מה שאמר ר"מ "אילו הי' תמורה לא הי' קרב", כי בסברא זו ר"מ אזיל לשיטתו במעלת האיכות.

מכיון שר"מ סובר שהאיכות עיקר, לכן לדידי' (אף שיש להביא הוכחה מהא ד"אינה מתקדשת אלא בסמוך", שהיא רק התפשטות (תמורה), מ"מ) עדיפא יותר הראי' שיש לו קדושה עצמית - מהא דקרב ע"ג המזבח.

דהנה ההוכחה מהדין ש"טעותו אינה מתקדשת אלא בסמוך" היא מצד ענין הכמות, שהרי ההפרש בין תשיעי ואחד עשר לשמיני ושנים עשר וכו' הוא בכמות (דהסמיכות), שהתשיעי ואחד עשר הם סמוכים יותר להעשירי. משא"כ ההוכחה מהא דקרב ע"ג המזבח היא ראי' מאיכות (הקדושה), שהרי ענין הקרבת קרבן הוא איכות מיוחדת.

ולכך ר"מ דס"ל שהאיכות עיקר, סובר שאינו תמורה, כיון שמצד האיכות (מהא דקרב כו') מוכח שיש לו קדושה עצמית. [ומה ש"טעותו אינו מתקדשת אלא בסמוך" - צ"ל לר"מ ש"סמוך" הוא רק סימן על איזו בהמה חלה הקדושה עצמית, היינו שהמעלה ד"סמוך" היא רק להורות שבהמה

